

Nagy Cecília, 12 éves

Nerádia

Hol volt, hol nem volt, az Óperenciás tenger kilencvenkilencedik tüzes szigetén is túl, még azon is túl volt egy iciri-piciri kicsinyke kert.

Annak a kelletős kellős közepibe meg egy elmondhatatlanul nagy kert...

Abban pedig

Volt egy kis úrlény lány, aki a napokban esett le a bolygójáról a Hemtuszról. A lány egy alig látható kis úrhajóból szállt ki, és amint kiszállt, - láss csodát-, ember méretű lett, és csodaszép lánnyá változott. Hosszú koromfekete hajával és világító kék szemével minden embert és állatot elkápráztatott, de annyira, hogy még a vadállatoknak sem volt szívük bántani.

Egy nap, pontosan 3 évvel később, mikor már gyönyörű nővé cseperedett, elhatározta, hogy visszamegy a bolygójára, és ott él majd tovább. Az előkészületek már nagyban folytak. Meglátta az úrhajót és őt egy katona, aki éppen akkor volt szolgálatban a tengerparton. Rögtön rá is fogta a fegyvert, viszont mielőtt meghúzhatta volna a ravaszt, az úrlény lány megfordult.

A katona hirtelen leejtette a fegyvert és térdre ereszkedett. A látvány, ami a szemei elé tárult, több volt, mint holmi csoda. Szinte fel sem fogható érzés, amit mi emberek szerelemnek nevezünk.

Az úrlénylány odasietett hozzá és mélyen a szemébe nézett. A katona látta a lány gyönyörű kék szemeiben magát és az úrlény lány is látta a katona barna szemeiben saját arcát.

-Jól vagy? -Kérdezte a lány.

A katona e szavak hallatán magához tért, felugrott a homokból, magához vette a fegyvert, és a lányra szegezte.

-Mi vagy te? -kérdezte a katona.

-Egy földönkívüli, nem emberi lény!

A lány megpróbált felállni a földről, viszont a katona rákiáltott:

-Ha megmozdulsz, lelőlek!

Ennek ellenére a lány felállt, és elkezdett sétálni a katona felé. Mikor már egészen közel ért hozzá, az arcához helyezte a kezét, és megszólalt.

-Nem kell félned, nincsen semmi baj!

Erre a katona félelmében meghúzta a ravaszt, de mielőtt még a lányhoz érhetett volna a golyó, az rózsává változott, és a szirmai elszálltak a széllel.

A katona erőtlenül és a meglepettségtől megsemmisülve megszólalt:

-Mit fogsz velem tenni? Meg fogok halni és követem rokonaimat a fényes menyországba, vagy melletted kell szolgálnom majd, és ebeként kell teljesítenem minden parancsod?

-Nem, ilyesmi nem fognak megtörténni!

-Akkor csak egyszerűen elengedsz? -csodálkozott a katona.

-Igen, de előtte még lenne egy kérésem számodra, ha azt teljesíted, talán nem eszlek meg!

-M-M-M-Megenni?-dadogta a katona.

A lány felnevetett és odaadott egy vasrudat a katonának, hogy hozza az úrhajóhoz.

-Mi a neved?

-Krisz vagyok, fenség!

-Nem kell fenségnek hívnod!

-Akkor hogyan hívjam, őfelsége?

-Nem, dehogy-dehogy, nincs még nevem, adj nekem te!

-Akkor legyen Nerádia!

-Miért pont Nerádia?

-Mert a Nerádia azt jelenti görögül, hogy tündér.

A lány hirtelen elpirult, és kapkodva kezdte el venni a levegőt.

-Jól vagy, Nerádia, nagyon piros vagy. Engedd meg, hogy én is bemutatkozzam: Krisz vagyok.

-P-P-P-Persze, jól vagyok, na, kezdjük az építést, már készen vannak a tervek!

-Rendben!

Két évvel később a katona még mindig eljött szolgálat közben segíteni Nerádiának, akivel ez-
idő alatt nagyon közel kerültek egymáshoz, de Krisz még mindig tartott tőle egy kicsit, ezért
nem merte bevallani az érzéseit.

Viszont elhatározta, hogy a tizedik teliholdnál, amit a falusiak a szerelmesek holdjának
neveznek, bevallja iránta érzett szerelmét. El is jött az este, amikor is a katona kimenőt kért a
felettesétől, akivel nagyon jóban voltak. Elmondta neki, hogy szerelmet fog vallani.

-Értettem, de akkor ne lássalak holnap reggelig, vagy duplát erősítsz.

-Köszönöm, Eric!

-Nincs mit, na menj!

Krisz elindult, hogy lássa élete szerelmét, és bevallja neki, hogy szereti! Emberhez híven izgult, remegtek a kezei, és többször megfordult az a kósza gondolat a fejében, hogy nem biztos, hogy ez a legjobb alkalom, viszont nem csábította őt az a dupla adag szolgálat sem, szóval erőt vett magán, és megindult.

Mikor végre odaért a lányhoz, észrevette, hogy Nerádia a sekély vízben áll és énekel. Olyan volt ez az édes ének, mintha földöntúli szirének esti altatódalt énekelnének gyermekeiknek.

Valami nagyon meleg érzést keltett Krisz szívében. Levette a kabátját, besétált Nerádia mellé a vízbe, és a hátára terítette.

-Köszönöm.

-Nincs mit!

-Pontosan 2 éve és 10 hónapja, igaz? -kérdezte Krisz, és rámosolygott Nerádiára.

-Hát te is számolod, 2 nap és végzünk az utolsó munkálatokkal is!

-Nem, én nem az úrhajóra gondolok!

-Akkor mire?

Nerádia értetlenül nézett. Krisz közelebb lépett hozzá, átkarolta a derekát, és mélyen Nerádia tekintetébe fúrta a sajátját.

-Nerádia, én...

-Krisz, tudod, már egy ideje gondolkodom rajta, de nem akartam elmondani. Sajnálom, hogy félbeszakítottalak, csak egy fontos dologról van szó.

Nerádia Krisz vállára tette a fejét:

-Nem akarsz velem jönni?

Krisz szíve hatalmasat dobbant, magához szorítva Nerádiát a füléhez hajolt.

-Nerádia, én sze...

Pisztoly dörrenés, és egy golyó egyenesen Nerádia mellkasába.

-Ez az, fiúk, megvan.

Krisz oldalra nézett, és meglátta felettesét és pár katona barátját. Rajtuk kívül pedig egy fehér ruhás, magas, vékony, öreg férfit.

-Krisz, igaz, fiatal úr?

-M-M-M-Mit tettetek Nerádiával?

-Menj onnan Krisz.- mondta Eric, és pisztolyát újra Nerádiára szegezte.

A lány mellkasán egy lyuk tátongott, de a lány, kezét Krisz arcára téve, megszólalt:

-K-Krisz, nem lesz semmi baj, csak engedj el.

-Nem, nem engedlek el, ha kell, veled halok meg, de nem hagyom, hogy elmenj! Nélkülem nem!

Krisz hangja megremegett, és szemében egy könnycsepp jelent meg.

Ekkor megszólalt a fehér ruhás férfi.

-Kutató vagyok és pont ilyen természetellenes lényekkel foglalkozó intézetnek dolgozom. Az úrlények jellemzője például az, hogy ha elterelik a figyelmüket, akkor nem tudják ellenünk használni az erejüket! Köszönjük, hogy megkönnyítetted a dolgunkat! Sok pénzt kapok a lány holttestéért.

-Most pedig állj arrébb, mert lelövöm! -Mondta Eric és pozícióba helyezte a fegyvert.

-Ha ezt nem teszed meg, téged is lelövünk! -Jelentette ki a Professzor, és elvette Eric-től a pisztolyt.

-Várj, erről nem volt szó! -mondta Eric.

-A pénz az pénz, most pedig állj arrébb, fiam! -mondta a Professzor.

De Krisz nem figyelt arra, amit mondtak neki, csak Nerádiát nézte, akinek ködös szemeiben látszott a fájdalom.

-N-N-N-Nerádia, én nagyon...

Még egy pisztolylövés, ami most már mindkettőjüket súlyosan megsebesítette.

Krisz gyomrából vér jött fel, amit aztán ki is köpött, mert hason találta a lövés. Mind a ketten eldőltek a vízben egymás mellé. Nerádia mondani próbált valamit, de már túl sok vért vesztett, emiatt nem volt ereje beszélni.

Krisz megfogta Nerádia fejét és maga felé fordította. A víz már körülöttük piros volt. Nerádia az úrhajó távirányítója felé nyúlt, és Krisz kezébe tette, szájával pedig egy „nyomd meg”-et ejtett ki. Krisz egy ideig rémülten nézett rá, de miután érezte a katonák közeledtét a vízben, csak egyvalamit mondott, mielőtt megnyomta volna a gombot.

-Nerádia, szeretlek!

És az úrhajó felrobbant.